

?Empremtes inesborrables

En qualsevol professió hi ha algun episodi que mai no s'oblida, que deixa una empremta que mai no s'arriba a esborrar. I Medicina acostuma a ser un cas. Després d'anys d'experiència professional n'acumules molts i creus que mai no superaran el següent. Sovint, t'equivoques. Sigui com sigui, n'hi ha un que, per algun raó, et marca per sempre més. El meu és de l'any 2012.

La senyora Maria va arribar a la consulta per una pèrdua de visió causada per una cataracta. Vam convenir que calia operar i la intervenció va ser un èxit. O això semblava. A les 24 h, la Maria va anar a la revisió abans del que era previst. Mai no oblidaré el seu rostre quan la vaig veure asseguda a la saleta. Reflectia dolor i tristesa. Em va explicar que aquella nit havia tingut un mal insuportable a l'ull, per la qual cosa havia anat a l'hospital. Era un mal averany. Un cop retirat el pegat, un hematoma enorme cobria les parpelles. Gairebé no podia obrir l'ull. Amb dificultat, vaig fer-li passar llum amb una llanterna que ja no podia percebre. Un dels seus dos fars s'havia apagat per sempre. Una hipertensió arterial de difícil control d'anys d'evolució li havia jugat una mala passada, i havia arribat a xifres molt elevades. La conseqüència va ser un augment de la pressió ocular que va lesionar per sempre més el nervi òptic. Va ser un resultat tan imprevisible com injust, una complicació que figurava als llibres, però amb un risc tan baix que ni tan sols els cirurgians més experts que coneixia havien tingut cap cas igual.

La senyora Maria ho va fer tot fàcil. Va assumir la seva situació amb una resiliència admirable. Al cap d'un temps em va explicar que anys enrere havia perdut el seu únic fill en un accident de trànsit. Era una supervivent enfortida a còpia dels durs cops que li va oferir la vida. Va seguir el seu camí sense fill i amb la visió del món només per un costat. Fa pocs dies vaig saber que ens va deixar fa uns mesos. La hipertensió li va tornar a passar factura. A dia d'avui segueixo aclarint a la consulta que és un error considerar la cataracta un procediment «fàcil i ràpid». Malauradament, el cas de la Maria n'és un exemple. No comparteixo la tendència a la banalització d'un procediment quirúrgic tan rellevant, pel qual molts passem quan ens fem grans. Molt bon viatge, Maria.